

Comentaris des de la capital

Jordi Baulies i Cortal

Secretari General de l'Ajuntament de Barcelona

Buscant la notícia hem anat a parar a la plaça de Sant Jaume de la capital del Principat de Catalunya —com proclama l'Estatut—. Per aquesta vegada passem de llarg del Palau de la Generalitat i ens dirigim cap a l'Ajuntament. En arribar a l'accés principal a la primera salutació de canvi ens pregunten de quina associació de veïns som. Els expliquem amb tota la senzillesa del món que som de la capital del Vallès Oriental i ens deixen lliures l'accés. Franquegem la porta i ens indiquen el laberíntic camí a seguir.. La Montserrat comença a comptar els graons de l'escala, per saber si el nostre interlocutor estaria gaire amunt. Aviat abandona el càlcul. Hem de tornar a preguntar. Travessem l'edifici i sense cap més trava arribem a la porta que assenyala clarament que allà s'hi troba el Secretari General de l'Ajuntament de Barcelona. El rebedor amb molta amabilitat ens reb una senyora de cabells blancs que ens fa acomodar. Surt tot seguit En Jordi Baulies i amb ell entrem en un ample despatx, atapaït de papers i llibres. A la seva esquerra hi veiem una col·lecció de diccionaris especialitzats. Ens installem al voltant de la seva taula de treball, plena de telèfons que al llarg de la tertúlia aniran sonant com una simfonia de l'administració i a l'altra costat hi parlaran des de l'alcalde Socias fins el servei de policia. Però la més constant serà aquella senyora que ens havia rebut, n'Encarnita, que l'anirà informant de visites, trucades telefòniques i al mateix temps ens anirà portant una sèrie de documents que ens donarà a conèixer.

En Jordi Baulies i Cortal va néixer el 24 d'agost de 1930 i fins l'any 56 va viure a la nostra ciutat. Es doctorà en dret a la Universitat de Barcelona i es llicencià en Ciències Polítiques i Econòmiques a la de Madrid. De jove havia fet d'àrbitre de bàsquet. És alt i ben plantat. Parla segur, sense rumiar-se les respostes. De tant en tant ens explica anècdotes divertides. Coneixia la nostra revista i ens diu que ja ha fet els tràmits necessaris per assegurar-se'n la recepció. Ens complau perquè sabem que estima aquest Granollers que ha hagut de deixar, i a la que va dedicar un llibre titulat **Granollers**, amb el qual va guanyar el premi Maspons i Camarasa l'any 1964 i que la Editorial Selecta va editar.

En aquest llibre ens parla que un dels fills més il·lustres de Granollers i una de les primeres figures de la política i de l'administració municipal de la seva època és n'Esteve Gilabert de Bruniquer, escrivà major del Consell de Cent barceloní i llavors ens explicava que en termes actuals equival aquell càrrec al de **secretari general de l'Ajuntament**. Amb certa ironia li comentem que ara està fent en termes antics d'escrivà major del Consell de Cent, i aleshores ens va fer un comentari important.

L'Estatut de Granollers

—El projecte d'Estatut de Catalunya, que anomenen per l'Estatut de Sau, ha comentat la premsa que s'ha redactat bona part d'ell aquí a l'Ajuntament, i que això de Sau seria com una mena d'excursió, però el que potser no saben és que s'ha fet aquí al costat, a la Sala que porta el nom d'en Bruniquer i aquest Estatut ha estat molt lligat a la nostra ciutat.

Ens plau aquest comentari. A la comissió dels vint hi ha un altre granollerí en Josep Verde i Aldea. I ben segur que pels documents que vàrem poder veure en el seu despatx —i que no podem revelar— el propi Baulies hi ha fet més d'una col·laboració. Són tantes coincidències que si això de Sau és ho considerem pura anècdota periodística, amb cert humor bé podríem anomenar-lo per l'Estatut de Granollers.

L'Estatut quina incidència pot tenir en les poblacions?

—La constitució no està prou clara

sobre aquest assumpte. En fa referència l'article 149. L'Administració serà competència de l'Estat. El Règim local el deixen en Constitució en mà en un apartat, el 140, que diu que els Ajuntaments gaudiran d'autonomia. Les comunitats autonòmiques podran assumir competències com intervenció, fiscalització dels ajuntaments... Sembla que deixi la porta oberta a què les comunitats autònomes es puguin fer la seva llei local.

—L'Estatut ha de millorar sens dubte les relacions, serà més àgil, tindrem òrgans decisoris més a prop en determinades matèries. Està clar que una cosa és donar transferències i l'altre és el seu immediat funcionament. Penseu que la Generalitat encara no té una organització, ni una estructura sòlida. Estem en una època de transició. Els canvis produeixen despit. Una estructura administrativa no es pot muntar d'aviu a demà.

Ajuntament

—El problema amb què es troben tots els ajuntaments és la hisenda municipal. No hi ha hisenda. El presupost de l'any 31, traduït en pessetes del 76, per més que siguin molts diners, hem anat endarrera. Agafem el de l'any 31 —ho dic de memòria— i aquell Granollers de 12.000 habitants tenia un pressupost de vuit centes mil pessetes. Traduïm a l'actualitat aquesta relació pessetes-capital i veiem clarament que hem anat darrera, i el més greu és que no s'hi veu cap remei. En contra hi ha una major demanda de serveis. Cada habitant que ve en són deu. Passar de cent mil habitants a cent mil u multiplica automàticament les guarderies, la sanitat, els instituts,... tots els serveis.

—L'Ajuntament assumeix responsabilitat que rauria d'assimilar l'Estat. S'ha de fer una escola i si l'ajuntament no cedeix un terreny no s'hi farà cap escola. S'ha de fer una residència sanitària, un altre solar. Els ajuntaments han esdevingut les suministradores de solars a la immobiliaria de l'Estat. Una cosa és que coope-

Un Granoller

Teníem en cartera la pregunta de com veu Granollers. Reconeixent en ell una persona que de tant en tant encara trepitja la nostra terra i que s'ha mogut entre l'administració i els estudis.

—És que quan trec el nas per Granollers és de nit!

Amb aquesta resposta ens donava a entendre que defugia d'entrada la pregunta, però com si trobés una sortida per parlar-ne reemprèn la conversa.

—El veig molt canviat. Unes coses en bé, d'altres evidentment dolentes. El trobo atepit, massificat, ofegat pels pobles limítrofes que pesen molt sobre els serveis de Granollers, s'hi arrepenen. Una ciutat que s'aparta molt d'aquella que coneixia tan sols fa vint-i-cinc anys. El Vallès Oriental està destruït. Però no el trepitjo prou.

—També hi ha coses notables. Un Museu, encara que no el conec prou. El petit parc que hi ha ara. La riera, les comunicacions que fa que us trobeu tan aprop de Sant Andreu, no de Barcelona. Però, ja no és aquell poble equilibrat —agricultura, comerç, indústria—. Per salvar-lo cal un estu-